

Arrest

nr. 256 189 van 11 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugene Plaskysquare 92-94/2/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^e KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. WIES *loco* advocaat C. DESENFANS, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 12 februari 2020, diende op 19 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 24 december 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 31 december 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 19/02/2020
Overdracht CGVS: 01/09/2020*

U werd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gehoord 9 december 2020 van 8u44 tot 12u13 in het bijzijn van een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, Meester NGOUG Catherine (loco voor DESENFANS Christophe), stond u bij tijdens heel het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U, M.A.M.C., verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 29 september 2001 in Medellín, departement Antioquia, Colombia. U groeide op in Medellín en het nabijgelegen Itagüí en woonde steeds bij uw moeder en familie. Uw moeder, G.E.C.G. (CG (...)) verhuisde begin 2019 naar het platteland bij haar nieuwe vriend, J.A.P.R. (CG (...)). U bleef in Itagüí wonen bij uw grootmoeder. Na het voltooien van de middelbare school, startte u met universitaire studies ingenieur aan de Universidad Nacional de Colombia in Medellín.

Reeds op jonge leeftijd ontdekte u dat u zich aangetrokken voelt tot jongens. Geregeld ving u homofobe spot en commentaren op vanwege familieleden, die niet op de hoogte waren van uw seksuele geaardheid. U ging in behandeling bij een psycholoog en kon via deze persoon uw moeder vertellen over uw homoseksualiteit. Zij reageerde emotioneel, maar heeft nooit een probleem gemaakt van uw seksuele oriëntatie. U heeft tevens een oom, J., die homoseksueel is en een tante, L.F.C.G. (CG (...)), die lesbisch is.

In het zevende jaar van de middelbare school, u was toen 14 jaar oud, vertelde u enkele vrienden over uw homoseksualiteit. Zij lachten met u en het nieuws verspreidde zich over de hele school. Er werd vervolgens in de schoolgangen met u de spot gedreven. U werd erg ongelukkig, maar u kon steeds terecht bij uw beste vriendinnen, S. en Je., die op meisjes valt. In het negende jaar leerde u J.J. kennen, uw eerste vriend. Na uw middelbare schooltijd startte u aan de universiteit in Medellín, u vertelde er echter niet dat u homoseksueel bent uit angst om opnieuw lastiggevallen te worden.

Op de universiteit leerde u E. kennen, een jongen uit Segovia, Antioquia. Jullie werden een koppel op 7 november 2019. Die dag bevonden jullie zich in een shoppingcenter in Itagüí, waar jullie elkaar kusten. Er kwam vervolgens een bewaker naar jullie toe, die jullie meedeelde dat er mensen over jullie hadden geklaagd en dat jullie het shoppingcenter moesten verlaten. U en E. gingen daarop naar een park in Itagüí. Jullie kaartten wat en kusten elkaar. U voelde dat de mensen vreemd naar jullie keken. Niet veel later werden jullie benaderd door een man die jullie zei dat jullie moesten weggaan aangezien er ook kinderen in het park waren en dat het niet goed zou zijn als de kinderen jullie gedrag zouden zien. De rest van de dag durfden jullie in het openbaar als koppel geen affectie meer tonen. Een maand later ging u E. bezoeken in zijn thuisdorp, Segovia. E. had zijn familie niet ingelicht over het feit dat hij verliefd wordt op jongens en dat u zijn vriend was. In het dorp durfden jullie niet hand in hand over straat te lopen.

In december 2019 vertelde uw tante Es. tegen uw grootmoeder, bij wie u woonde, dat u een vriend had. Es. had een tijdje bij jullie in het huis in Itagüí gewoond, maar was ondertussen verhuisd en had uw grootmoeder ingelicht via telefoon. Uw grootmoeder aanvaardde uw homoseksualiteit niet. De spanningen liepen op, ze liet u niet meer naar buiten gaan – de universiteit was destijds gesloten omwille van de nationale stakingsprotesten – om te vermijden dat u E. nog zou kunnen zien. Tijdens een bemiddeling van uw tante L.F.C.G. is er ruzie ontstaan, maar kreeg u toch weer meer vrijheid. In januari 2020 arriveerden uw moeder en haar echtgenoot en verbleven zij een tijdje bij jullie thuis. Zij hadden besloten om het land te verlaten wegens problemen die uw stiefvader kende naar aanleiding van zijn inzet als sociaal leider en politiek engagement in Yamural, Antioquia. U besloot om samen met hen Colombia uit Colombia te vertrekken.

Op 11 februari 2020 verliet u Colombia en reisde u met het vliegtuig via Madrid naar België. Vervolgens deed u op 17 februari 2020 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u dat u zich op straat niet vrij zal kunnen uiten als homoseksueel en dat u zou kunnen agressief bejegend worden indien u zich in het openbaar als homoseksueel uit.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, certificaten betreffende uw opleiding, foto's van u samen met uw voormalige vriend en verscheidene nieuwsartikels en rapporten met betrekking tot LGBTQ in Colombia.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben en vervolging te vrezen omwille van uw seksuele geaardheid. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Hoewel er sprake kan zijn van vooroordelen binnen bepaalde geledingen van de Colombiaanse bevolking blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de situatie in Colombia dermate ernstig is dat deze op zich het risico oplevert dat leden van de LGBT-gemeenschap louter door hun aanwezigheid zouden worden geviséerd of vervolgd.

Leden van de LGBT-gemeenschap lopen net zoals de heterobevolking school, studeren verder, bouwen een professionele loopbaan uit en nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBT-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBT-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBT-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden. Internationaal gezien staat Colombia bekend als LGBT-vriendelijk.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij ook sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van LGBT-activisten, transgenders en seksuele minderheden, alsook dat in sommige gevallen zelfs de lokale ordediensten zich hieraan schuldig kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen ter wereld hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Transgenders kunnen hun geslacht op identiteitsdocumenten laten aanpassen. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Wie zich bedreigd voelt door gender-gerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal afhangt van de specifieke context.

In het licht van de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, is het CGVS zich ervan bewust dat de situatie van homoseksuele personen en transpersonen niet altijd gemakkelijk is in Colombia en dat er zich problemen kunnen voordoen. Het CGVS is er zich, zoals eerder vermeld, tevens van bewust dat er discriminatie kan zijn. Het Commissariaat-generaal wijst er echter op dat discriminatie slechts in bijzondere omstandigheden overeenstemt met vervolging en dit wegens hun ernst en/of frequentie. In het kader van een verzoek om internationale bescherming dient de verzoeker echter concreet te bewijzen dat hij persoonlijk redenen heeft om vervolging te vrezen.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan immers niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen:

Er dient immers te worden vastgesteld dat de gegevens die u aanbrengt onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Hoe bezwaarlijk ook, het feit dat u in de middelbare school gedurende een tijd pesterijen hebt moeten ondergaan, dat u enkele homofobe commentaren opving, onder andere van familieleden die niets wisten over uw seksuele oriëntatie, en dat er na uw outing door een tante spanningen waren tussen u en uw grootmoeder (CGVS, p. 17-19), kan echter onmogelijk gelijkgesteld worden met vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Diezelfde redenering kan gemaakt worden met betrekking tot de gebeurtenissen waarbij u en uw voormalige vriend werden weggestuurd uit een shoppingcenter en een park in Itagüí nadat jullie aan het kussen waren (CGVS, p. 17-19). U geeft tijdens het persoonlijk onderhoud te kennen dat u vreest dat u zich op straat niet openlijk als homoseksueel zal kunnen uitdrukken uit angst voor mogelijke discriminerende en agressieve reacties van omstaanders (CGVS, p. 19, p. 25). Om te beginnen houdt een discriminerende bejegening op zich echter geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Er kan daarbij in deze geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie ten aanzien van homoseksuelen binnen de Colombiaanse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat geweld tegen de LGBT-community, hoewel aanwezig, geen a priori vaststaand gegeven is voor alle openlijk homoseksuelen (zie tevens supra en informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier).

Bovendien ziet het CGVS geen pertinente redenen om aan te nemen dat u in de stad Medellín en aanpalend Itagüí geen normaal leven zou kunnen uitbouwen. U leidde immers tot uw vertrek uit Colombia een fijn en doorsnee leven en u had ijverige plannen voor uw toekomst (CGVS, p. 25). Zo was u student ingenieur aan de universiteit, uw studies vlotten goed en u vond wekelijks aansluiting bij een universitaire club rond videogames (CGVS, p. 6-8). U kon tevens een kleine bijverdienste creëren door het aanbieden van breilessen, u krijgt tot op heden nog verzoeken van geïnteresseerden (CGVS, p. 6-7). Daarnaast heeft u een uitgebreide vriendenkring bestaande uit verscheidene vriendengroepen waarmee u vaak optrok (CGVS, p. 9). Samen gingen jullie bijvoorbeeld naar verscheidene feestjes (CGVS, p. 23). Bijna al uw vrienden, sommigen zelf lid van de LGBTQ-gemeenschap, zijn op de hoogte van het feit dat u op jongens valt (CGVS, p. 9) en u kan bij hen steeds terecht voor steun (CGVS, p. 20-21). U kon daarenboven in het verleden reeds beroep doen op psychologische begeleiding, hetgeen u de nodige soelaas en hulp bood (CGVS, p. 11, p. 24). In de mate dat u verwijst naar het verbroken contact met uw vader, dient het CGVS op te merken dat uw beweringen zijnde dat uw vader u niet langer wil spreken omwille van uw homoseksualiteit (CGVS, p. 9-10, p. 25), louter speculaties betreffen. U heeft immers nooit met hem over uw seksuele geaardheid gesproken. U gaat er slechts zonder enige concrete aanwijzingen vanuit dat iemand anders het hem verteld moet hebben en dat dit de reden moet vormen voor het ontbreken aan contact (CGVS, p. 25). Dat uw grootmoeder uw homoseksualiteit in wezen niet kan aanvaarden en dat er ingevolge spanningen en ruzie is ontstaan is beslist kwalijk te noemen (CGVS, p. 12, p.18, p. 22), maar nergens uit uw verklaringen blijkt dat zij u volkomen lijkt af te stoten. In feite belet niets u, niettegenstaande uw jonge leeftijd, om het grootouderlijk nest te verlaten en zelfstandig in de stad te gaan wonen, op die manier de spanningen met uw grootmoeder te laten rusten en een leven uit te bouwen. Dat zelfstandig gaan wonen niet mogelijk zou zijn geweest omwille van het gegeven dat u toen nog maar achttien jaar oud was en het op financieel vlak bijgevolg niet makkelijk zou zijn (CGVS, p. 23), kan weinig verschuiving bieden indien de thuissituatie bij uw grootmoeder dermate nadelig zou zijn geweest. Uw voormalige vriend E., waarmee de romantische relatie na uw aankomst in België werd verbroken omwille van de afstand (CGVS, p. 8), heeft bovendien dezelfde stap gezet (CGVS, p. 20). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat hij ook maar enige moeilijkheden in Medellín ervaart, afgezien van het feit dat hij als plattelandjongen zich wat moet aanpassen aan de stadsomgeving. Ook uw vrienden die homoseksueel zijn hebben in wezen, afgezien van discriminatie en een terughoudendheid op straat, nooit dermate ernstige problemen gekend omwille van hun seksuele oriëntatie (CGVS, p. 22, p. 24-25). Medellín kent daarenboven in wezen een bruisende LGBTQ-gemeenschap, de stad wordt geprezen als open en tolerant ten opzichte van homoseksuelen en er zijn verscheidene LGBTQ-organisaties actief (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Bovendien kan het CGVS er niet omheen dat u slechts de beslissing heeft genomen om Colombia te verlaten nadat uw moeder en haar partner in Itagüí arriveerden en zelf plannen begonnen te maken om het land te verlaten (CGVS, p. 13).

Daarbij kan het CGVS zich niet van de indruk ontdoen dat indien uw moeder en uw stiefvader niet van plan waren geweest om uit Colombia te vertrekken, u nooit overwogen zou hebben om Colombia te verlaten en een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Voorts dient het CGVS vast te stellen dat er in uw hoofde geenszins een vrees kan worden afgeleid ingevolge de problemen die uw stiefvader en uw moeder (CG (...) & CG (...)) in de omgeving van Yamural, Antioquia hebben gekend. De problemen die zij meemaakten zijn immers te wijten aan het sociaal en politiek engagement van uw stiefvader, hetgeen zich afspeelde in Yamural en omstreken, 3 à 4 uren via de weg verwijderd van Medellín. U was daarbij allerm minst betrokken en weet slechts de naam van de politieke partij waaraan uw stiefvader verbonden was door even op Facebook te kijken (CGVS, p. 11). Bovendien bent u slechts een enkele keer op de finca's van uw stiefvader in Yamural geweest, u heeft steeds in Medellín en Itagüí gewoond, en u komt in wezen niet al te best overeen met uw stiefvader (CGVS, p. 5, p. 10). U bent overigens naar eigen zeggen niet op de hoogte van de problemen die uw moeder en haar partner hebben gekend (CGVS, p. 16). Het CGVS kan bijgevolg allerm minst aannemen dat de personen die uw stiefvader en derhalve ook uw moeder viseren, het ook maar enigszins op u gemunt zouden kunnen hebben of zelfs maar zouden kunnen afweten van uw bestaan. Daarenboven geeft u tijdens het persoonlijk onderhoud duidelijk aan dat u niet over dezelfde asielmotieven beschikt als uw moeder en uw stiefvader, u haalt louter uw homoseksualiteit aan (CGVS, p. 16). U geeft wederom te kennen dat u in wezen niet weet welke problemen zij hebben meegemaakt en dat u bijgevolg ook niet weet of u enige vrees dient te koesteren, een ernstige tegenindicatie voor uw nood aan internationale bescherming in dit geval. Een vrees voor vervolging dient immers in concreto te worden aangetoond, in casu quod non.

Wat betreft het feit dat er in hoofde van uw tante langs moederskant die u aanhaalde, L.F.C.G. (CG (...)) en haar echtgenote in 2019 in België werd beslist tot de toekenning van de vluchtelingenstatus, dient het CGVS eerst en vooral te benadrukken dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Hoewel u zich eveneens beroept op uw homoseksualiteit, dient te worden vastgesteld dat de door u naar voren geschoven asielmotieven allerm minst te vergelijken zijn met de concrete asielmotieven die uw tante en haar partner hebben voorgedragen. Ieder verzoek om internationale bescherming dient zoals gezegd individueel te worden beoordeeld, het gegeven dat uw tante erkend werd als vluchteling doet niets af aan de appreciatie van uw verzoek om internationale bescherming. Dezelfde redenering gaat op voor het feit dat er in hoofde van uw moeder en stiefvader werd besloten tot de toekenning van de vluchtelingenstatus. U bent er zoals hierboven reeds gemotiveerd, immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw identiteitsdocumenten betreft, u legt uw paspoort en uw identiteitskaart neer, dient het CGVS te stellen dat uw identiteit en niet worden betwist. De verschillende opleidingscertificaten zijn in wezen weinig relevant voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Uit de foto's die u indiende kan het CGVS slechts opmaken dat u er samen met uw voormalige vriend op te zien bent, niets meer en niets minder. Wat als laatste de verscheidene nieuwsartikels en rapporten omtrent de situatie van LGBTQ in Colombia betreft, dient te worden gesteld dat deze louter een algemene situatie in uw land van herkomst beschrijven die u niet kan doortrekken naar een persoonlijke vrees wat u betreft (zie tevens supra).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel.

Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Op datum van 22/12/2020 ontving het CGVS via een e-mail van uw advocaat uw opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud. Deze opmerkingen houden evenwel geen verband met de in deze beslissing gehanteerde argumentatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een "manifeste appreciatiefout" en een schending van de volgende bepalingen aan:

- artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;*
- artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet.*

*Verzoeker stelt dat hij nood heeft aan internationale bescherming in de zin van het Vluchtelingenverdrag wegens de vervolgingsfeiten en bedreigingen omwille van zijn homoseksualiteit, die niet wordt betwist door de commissaris-generaal, en omwille van de problemen van zijn moeder en stiefvader die lid was van de ASI-partij. Hij stelt nog dat zijn (vrees voor) vervolging gebonden is aan het Vluchtelingenverdrag en citeert uit artikel 48/3, §4, van de Vreemdelingenwet. Tevens citeert hij artikel 48/6, §5, van de Vreemdelingenwet en merkt op dat *in casu* geen grondige analyse werd uitgevoerd van de relevante informatie die door verzoeker werd voorgelegd, rekening houdend met zijn specifiek profiel. Hij voert ook aan dat de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden en slechts een gedeeltelijke analyse maakt van de relevante feiten. Hij geeft nog een korte theoretische toelichting.*

Verzoeker voert vervolgens aan dat hem de vluchtelingenstatus moet worden toegekend op basis van zijn homoseksualiteit. Hij stelt dat hij een vrees voor vervolging heeft omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep van homoseksuelen wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen in Colombia. Hij benadrukt dat de commissaris-generaal noch het feit dat hij homoseksueel is, noch de feiten waarvan hij om deze reden het slachtoffer is geworden, betwist.

Verzoeker maakt vooreerst een objectieve analyse van de situatie van LGBT in Colombia en gaat in op een *“paradox tussen theoretische juridische bescherming en de maatschappelijke realiteit”*. Hij voert aan dat de analyse in de bestreden beslissing over de veiligheidssituatie voor LGBT in Colombia slechts een gedeeltelijke lezing omvat van de beschikbare informatie. Hoewel er in Colombia een wettelijk kader bestaat, is de maatschappij er intolerant en zijn LGBT vaak slachtoffers van moord en geweld. Hij citeert uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Colombia”* van september 2015 (verzoekschrift, stuk 3) en meent hierbij dat UNHCR stelt dat homoseksuelen *per se* een risicoprofiel hebben in Colombia. Verzoeker benadrukt dat er ongestraft misdaden en moorden tegen LGBT worden gepleegd en citeert ter staving hiervan uit rapporten van Freedom House en USDOS, een artikel van Luz E. Nagle, de COI Focus van 27 juli 2020 en persberichten van Reuters, El Colombiano, El Universal en Semana Rural (*Ibid.*, stukken 4-9). Hij voert aan dat uit deze bronnen duidelijk blijkt dat homoseksuelen in Colombia een hoog risico lopen om vermoord te worden en onderworpen te worden aan geweld en bedreiging omwille van hun seksuele geaardheid. Hij voert tevens aan dat homoseksuelen geen aanspraak kunnen maken op de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten en geeft vooreerst een korte theoretische toelichting op basis van informatie van EASO, waarbij hij benadrukt dat het bieden van gelijkheidsrechten voor LGBT gerelativeerd dient te worden met de effectieve toepassing van de wetgeving en de praktijken van de autoriteiten. Hij citeert uit informatie van OFPRA (*Ibid.*, stuk 10) waaruit volgens hem blijkt dat homoseksuelen geen garantie hebben op toegang tot justitie en uit de COI Focus van 27 juli 2020, waar de inadequate houding van de ordetroepen ten opzichte van de LGBT-gemeenschap wordt gemeld. Verder citeert hij uit informatie van WOLA (*Ibid.*, stuk 11) met betrekking tot *“het onderscheid tussen de recht en de praktijk”*, dat tevens wordt bevestigd in het rapport van OFPRA.

Hij meent dat uit het bovenstaande kan blijken dat de commissaris-generaal slechts een gedeeltelijke lezing heeft gemaakt van de beschikbare informatie over de situatie van homoseksuelen in Colombia en de problemen waarmee de LGBT-gemeenschap wordt geconfronteerd onderschat. Hij citeert hierbij nog uit rechtspraak van de Raad (RvV 26 november 2020, nr. 244 844) en vraagt dezelfde redenering toe te passen in zijn zaak.

Verzoeker voert nog aan dat de argumenten van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing niet systematisch zijn, waarbij hij toelicht dat: *“Wij stellen vast dat de argumenten van de verwerende partij niet systematisch zijn. Enerzijds beweert zij dat Colombia een van de meest progressieve landen ter wereld is (sic!). En anderzijds geeft het CGVS toe dat het bewust is dat “de situatie van homoseksuele personen en transpersonen niet altijd gemakkelijk is in Colombia en dat er zich problemen kunnen voordoen” maar concludeert dan dat “discriminatie slechts in bijzondere omstandigheden overeenstemt met vervolging”.*

Het CGVS kan niet van mening zijn dat Colombia een van het meeste progressieve land met betrekking tot de LGBTQ rechten is en dat er wel degelijk een risico van vervolging kan bestaan, maar alleen in bijzondere omstandigheden. Hier lijkt bovendien het CGVS de problemen van homoseksuelen te beperken tot discriminatie. Echter, zoals hierboven is aangetoond, gaan de problemen van homoseksuelen in Colombia verder dan loutere discriminatie: homoseksuele personen worden vermoord in de straat omdat ze openlijk hun seksuele geaardheid verklaren.”

Verzoeker besluit dat de beoordeling door de commissaris-generaal niet draagkrachtig is en verworpen dient te worden.

Verzoeker gaat vervolgens in op zijn concrete (vrees voor) vervolging vanwege zijn homoseksualiteit. Hij geeft vooreerst een theoretische toelichting waarbij hij aanvoert dat de motivering in de bestreden beslissing niet draagkrachtig is omdat de commissaris-generaal enkel bepaalde aspecten van zijn relaas beoordeelt en van oordeel is dat deze individueel niet ernstig genoeg zijn om vervolging uit te maken.

Hij gaat vooreerst in op de kwalificatie van de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten en geeft aan dat hij de motivering in de bestreden beslissing op dit punt verwerpt op grond van zijn verklaringen. Hij gaat hierbij vooreerst in op de ontdekking van zijn homoseksualiteit en de eerste virulente reacties, waarbij hij toelicht als volgt:

"Verzoeker heeft zijn homoseksualiteit heel jong ontdekt wat inderdaad leidt tot spot en discriminatie op school (PO, blz. 17): de verzoeker heeft vrienden verloren (PO, blz. 17), sommige studenten hebben gezegd dat hij spirituele hulp moet krijgen en dat hij een satanist was (PO, blz. 19).

De zesde en zevende jaar op school waren de meest moeilijk omdat verzoeker zijn homoseksualiteit openlijk had verklaard. Geconfronteerd met deze reacties besloot verzoeker te stoppen met het openlijke praten over zijn homoseksualiteit. De jaren gingen voorbij, er kwamen nieuwe mensen op school en de verzoeker heeft niet meer over zijn homoseksualiteit publiekelijk gepraat (NA, blz. 17). Verzoeker heeft besloten, als hij op de universiteit ging, ook aan niemand te vertellen (NA, blz. 17)."

Hij wijst hierbij op informatie uit het rapport van OFPRA met betrekking tot discriminatie en pesterijen op school en besluit hieruit dat hij, geconfronteerd met de reactie van de Colombiaanse maatschappij, er de voorkeur aan gaf zijn homoseksualiteit te verbergen om te ontsnappen aan spot en discriminatie (of mogelijks ernstiger daden als straatgeweld en moord). Het feit dat deze daden op school gebeurden verhindert volgens hem bovendien niet de intensiteit van deze daden die ertoe geleid hebben dat hij zijn homoseksualiteit verbergt. Hij stelt nog dat de motivering in de bestreden beslissing zijn problemen lijkt te "bagatelliseren". Verder wijst verzoeker nog naar het arrest X., Y. en Z. van het Europese Hof van Justitie van 7 november 2013 en rechtspraak van de Raad. Hij voert hierbij aan dat niet kan worden aanvaard dat hij bij zijn terugkeer naar Colombia zou gedwongen worden om zijn homoseksualiteit in het geheim en in voortdurende angst te beleven om problemen te voorkomen, gezien zulke redenering in strijd zou zijn met de meest fundamentele vrijheden.

Verzoeker gaat verder in op zijn relaties en het feit dat hij gedwongen werd deze te verbergen, waarbij hij toelicht als volgt:

"Verzoeker heeft een eerste vriend gehad, J.J., met wie hij nooit naar openbare plaatsen geweest is vanwege de discriminatie en de veiligheidsproblemen in Colombia (NA, blz. 18). Op de universiteit heeft verzoeker E. leren kennen. Met E. ging verzoeker op straat hand in hand, maar heeft in dit verband meerdere malen problemen gehad: ze werden uit een shoppingcenter verjaagd en bedreigd terwijl ze in een park liepen ("ik herinner me die man nog goed omdat hij agressief was. Hij zei dat we 5 minuten hadden te vertrekken" PO, blz. 18). Die dreig elementen zorgden ervoor dat ze niet meer openlijk lieten zien dat ze samen waren, ("we waren bang [...] we hebben elkaar niet bij de hand genomen of aan andere mensen laten zien dat we iets hadden" blz. 18).

De verzoeker, nadat hij had besloten zijn homoseksualiteit op school te verbergen, probeerde in een tweede fase een homoseksuele relatie in de openbaarheid te brengen, maar werd opnieuw gedwongen zich te verbergen met het risico van mishandeling en geweld. Zoals hierboven gesteld, kan het niet worden verwachten van de verzoeker dat hij zijn homoseksualiteit in het geheim beleven om veilig te leven.

Verzoeker vermijdt problemen in Colombia door in te stemmen met het verlaten van het shoppingcenter en het park achteraf, en later door het te stoppen de relaties met mannen publiekelijk te tonen. Dit kan niet, zoals het CGVS lijkt te beweren, slechts een vorm van discriminatie zijn die geen vervolging inhoudt. Verwerende partij is van mening dat "een discrimineerde bejegening op zich echter geen vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin is" en verwijst tot de algemene informaties die in het begin van de beslissing zijn en de informaties in het administratieve dossier (COI focus).

De verzoeker is weliswaar aan het fysieke geweld ontsnapt omdat hij zijn homoseksualiteit verborg, maar het morele geweld dat van hem wordt geleverd door het feit dat hij zijn seksuele geaardheid verborg, is aanwezig.

Echter kan het van de verzoeker niet worden verlangd dat hij zijn seksuele identiteit of kenmerken wijzigt of verbergt om aan de bedreiging van vervolging te ontkomen, ook al heeft hij dat in het verleden gedaan om vervolging te voorkomen, mits dit gedrag is ingegeven door angst en niet het gevolg is van een keuze in vrije wil."

Verzoeker gaat vervolgens in op zijn risico voor vervolging in geval van terugkeer en zijn situatie in de stad Medellín. Hij betwist de beoordeling in de bestreden beslissing dat er geen pertinente redenen zijn om aan te nemen dat hij in de stad Medellín geen normaal leven zou kunnen uitbouwen. Verzoeker wijst er andermaal op dat het niet kan worden verlangd dat verzoeker zijn seksuele identiteit wijzigt om aan de dreiging van vervolging te ontkomen, ook al heeft hij dat in het verleden reeds gedaan om vervolging te voorkomen, mits dit gedrag is ingegeven door angst en niet het gevolg is van een keuze in vrije wil. Hij stelt dat op basis van de objectieve informatie en zijn persoonlijke situatie dient te worden besloten dat hij bij zijn terugkeer een risico loopt te worden vervolgd indien hij openlijk zijn homoseksualiteit zou betuigen. Verzoeker citeert hierbij uit informatie van UNHCR en betwist vervolgens de motivering in de bestreden beslissing op verschillende punten:

(i) Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker een fijn en doorsnee leven had, naar de universiteit ging en plannen maakte voor de toekomst, merkt verzoeker, onder citering van zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud hierover, op dat *“de prijs van dit “doorsnee leven”, geheimhouding was en het verbergen van zijn seksuele voorkeur”*. Hij meent dat de commissaris-generaal slechts een gedeeltelijke lezing van zijn verklaringen en een subjectieve beslissing maakt door de uit het feit dat hij naar de universiteit ging af te leiden dat hij vanwege zijn homoseksualiteit geen problemen ondervond, zonder rekening te houden met het feit dat verzoeker voorzichtig was en zijn homoseksualiteit heeft verzwegen.

(ii) Waar de bestreden beslissing vaststelt dat verzoeker een vriendenkring heeft die bijna allemaal op de hoogte zijn van zijn homoseksualiteit, voert verzoeker aan als volgt:

“Verzoeker stelt dat het niet een uitgebreide vriendenkring had maar, zoals hij tijdens het persoonlijke onderhoud steunde, bepaalde vriendengroepen. Terwijl verzoeker inderdaad vrienden kon hebben, moest hij ook veel tegenspoed trotseren. Het CGVS lijkt zich te verontschuldigen voor de moeilijkheden die verzoeker heeft ondervonden door het feit dat hij vrienden had. Het feit dat hij vrienden had, betekent niet dat de verzoeker geen gevaar loopt om in Colombia te worden vervolgd. Zo legt verzoeker uit dat hij nooit alleen uitging en dat hij voorzichtig was met vrienden als ze uitgingen. Deze vrienden zijn geen beschermingsagent in de zin van het Verdrag van Genève.

De beoordeling van het CGVS is subjectief.”

(iii) Verzoeker acht verder de beoordeling in de bestreden beslissing dat verzoekers bewering dat hij geen contact heeft met zijn vader omwille van zijn homoseksualiteit louter speculatief is, *“subjectief en partijdig”*. Hij licht hierbij toe dat:

“Verwerende partij baseert de ondervraging op niets anders dan dat verzoeker zijn homoseksualiteit nooit met zijn vader zou hebben besproken. Echter, is het geloofwaardig dat de verzoeker het niet met hem heeft besproken vanwege zijn reactie op de homoseksualiteit van zijn oom. De verzoeker legt uit dat zijn vader als kind al kritiek had op dergelijk gedrag en zijn oom “Camila” noemde toen zijn naam Camilo was (PO, blz. 17).

De verzoeker vertelde zijn raadslid in een privé-interview dat zijn vader vaak de spot dreef met homoseksuelen en hen beledigde. Hij maakte ook kwetsende opmerkingen toen hij homoseksuelen op straat zag. De moeder van de verzoeker, die aanwezig was bij dit gesprek, legde uit dat ze hierover een gesprek heeft gehad met zijn vader; hij vond de verzoeker “raar en anders”; en vertelde haar dat “als hij homo was, zou hij stoppen met zijn zoon te zijn en dat hij dit nooit zou accepteren”.

Afgezien van deze verklaringen is het, gezien de openheid van de Colombiaanse gemeenschap (zie hierboven), volkomen geloofwaardig dat de vader van de verzoeker hem zou blokkeren op Whatsapp als hij wist dat hij homoseksueel was.”

Verzoeker citeert hierbij nog uit informatie van OFPRA waaruit blijkt dat de Colombiaanse maatschappij patriarchaal is.

(iv) Waar de bestreden beslissing nog aanvoert dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn grootmoeder hem volledig lijkt af te stoten omwille van zijn homoseksualiteit, meent verzoeker dat de commissaris-generaal zijn ervaring en het gedrag van zijn grootmoeder minimaliseert en uit de context haalt. Hij wijst erop dat hij bij zijn grootmoeder woonde en dat zij probeerde te voorkomen dat hij vanwege zijn homoseksualiteit zou uitgaan. Dit gedrag kadert in een context van discriminatie tegen homoseksuelen in Colombia. Verzoeker meent verder dat de commissaris-generaal een subjectieve lezing doet van zijn verklaringen wanneer hij motiveert dat, indien de situatie bij verzoekers grootmoeder dermate nadelig zou zijn, hij het huis zou hebben verlaten om zelfstandig te leven. Hij stelt hierbij, onder verwijzing naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, dat meer dan waarschijnlijk is dat hij vanwege zijn leeftijd (achttien jaar bij zijn vertrek) en financiële onbekwaamheid niet kon beslissen om het huis van zijn grootmoeder te verlaten. Hij meent dat dit evenmin van hem kan worden verwacht wanneer hij minderjarig is en niet over de nodige financiële capaciteit beschikt.

(v) Waar de bestreden beslissing stelt dat E. noch andere vrienden van verzoeker problemen hadden in Medellín omwille van hun seksualiteit, voert verzoeker, onder verwijzing naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud aan als volgt:

“Het feit dat E. naar Medellín is verhuisd, betekent niet dat homoseksuelen daar homoseksuele mensen geen vervolging riskeren. Er zijn veel redenen om te verhuizen. Verwerende partij heeft verzoeker niet gevraagd waarom E. verhuisd is. Hij heeft zijn vader verlaten om naar het huis van zijn broer te gaan, die voor hem zorgt:

(...)

En wat betreft de veronderstelde afwezigheid van problemen van E. in Medellín, merken we op dat de protection officer alleen gevraagd heeft “en hoe is zijn leven in Medellín”?

Verzoeker was niet gevraagd als E. problemen in Medellin zou hebben gehad vanwege de homoseksualiteit. De veronderstelling van de het CGVS dat E. in Medellin nooit problemen zou hebben gehad, is niet daadkrachtig

Bovendien is de beoordeling van het CGVS dat "ook uw vrienden die homoseksueel zijn hebben nooit dermate ernstige problemen gekend omwille van seksuele oriëntatie "(bestreden beslissing, blz. 3) subjectief. Als het geen directe vriend was, legde verzoeker uit dat een vriend van E. was vermoord door een politieagent vanwege zijn seksuele geaardheid (PO, blz. 19) :

(...)

Dit is aannemelijk bij het lezen van bovenstaande objectieve informatie. Het is heel goed mogelijk dat de vrienden van verzoeker, net als hij, besloten hebben hun homoseksualiteit te verbergen om te voorkomen dat ze het doelwit van geweld worden.

De beoordeling van de verwerende partij is niet daadkrachtig en moet verworpen worden."

(vi) Waar de bestreden beslissing vaststelt dat Medellín een bruisende LGBT-gemeenschap heeft, wijst verzoeker er vooreerst op dat de door de commissaris-generaal toegevoegde informatie organisaties bevat die actief zijn in heel Colombia en niet enkel Medellín. Verzoeker citeert verder uit informatie van WOLA en uit informatie van UNHCR, die volgens hem stelt dat het bestaan van LGBT-groepen niet noodzakelijk een afwezigheid van gevaar betekent. Hij voert hierbij aan dat:

"Weliswaar er een aantal verenigingen worden genoemd, et dit een positief punt is voor de LGBT gemeenschap, stellen we vast dat dit niet betekent dat een homoseksueel in Medellin niet zou worden vervolgd. Integendeel, de meeste van deze verenigingen zijn gericht op het bestrijden van discriminatie en geweld tegen de LGBT-gemeenschap. Het bestaan van groepen weerspiegelt dus de problemen in de Colombiaanse gemeenschap. In de sociologie van sociale bewegingen, wordt de sociale groep gedefinieerd als een geheel van informele netwerken (van organisaties en/of geïsoleerde actoren), die gebaseerd zijn op gedeelde waarden en solidariteit en die zich mobiliseren rond tegenstrijdige thema's, met behulp van verschillende vormen van protest. De LGBT-gemeenschap vormt een specifieke sociale groep en bestaat precies met het oog op de strijd voor gelijke rechten. Als het bestaan van LGBTQ-groepen enige mogelijkheid tot samenkomen laat zien, is dat ook een indicator van sociale strijd. De beoordeling van het CGVS dat uit het bestaan van een LGBT gemeenschap moet worden afgeleid dat er geen problemen zijn voor LGBTQ, kan dus niet worden gevolgd.

Bovendien merken we dat de beoordeling van het CGVS een in abstracto analyse is. Dit stelt ons in staat om de niet-systematiek van het CGVS te benadrukken, die, op een kant gezien de objectieve informatie over de gevaren voor homoseksuelen in Colombia, van mening is dat een analyse in concreto vereist is; en, op de andere kant, wat het bestaan van een LGBT-vereniging betreft, beperkt zich tot een abstracte analyse zonder na te gaan of het in concreto de verzoeker beschermt. De motivatie van het CGVS is niet daadkrachtig. De verzoeker verklaarde zelf tijdens het persoonlijke onderhoud dat hij nooit heeft deelgenomen aan de activiteiten van de LGBT-vereniging vanwege zijn jonge leeftijd en uit angst van vervolging (PO, blz. 24)."

(vii) Waar de commissaris-generaal verder motiveert dat hij zich niet van de indruk kan ontdoen dat, indien verzoekers moeder niet plande om Colombia te verlaten, verzoeker dit zelf nooit zou overwogen hebben, merkt verzoeker op dat deze motivering subjectief is en zijn problemen minimaliseert. Hij citeert hierbij uit informatie van UNHCR en licht verder toe dat:

"Bovendien moet er worden herinnerd aan de leeftijd van de verzoeker, die op het moment van vertrek nog maar 18 jaar oud was.

Inderdaad, verzoeker probeerde zijn leven in Medellin te "verdragen" en leefde zijn homoseksualiteit in het geheim. Het zou natuurlijk moeilijk zijn geweest om alleen Colombia te verlaten. Hij legt uit dat het moeilijk zou zijn geweest zijn moeder te verlaten, die een van de weinige mensen is die hem begrijpt en zijn homoseksualiteit zonder concessie aanvaardt. Het is duidelijk dat hij die gelegenheid genomen heeft om zijn moeder te volgen en te streven naar een leven dat vrijer is. Nadien had verzoeker ook angsten in verband met de problemen van zijn moeder en stiefvader, dus was het het momentum om Colombia te verlaten. Als zoon van zijn moeder was verzoeker automatisch een doelwit geworden (zie infra). Bovendien stelt verzoeker dat hij in ieder geval zou zijn vertrokken omdat het ondraaglijke karakter van het leven daar als homoseksueel het ondraaglijk zou hebben gemaakt."

Verzoeker gaat verder nog in op de motivering in de bestreden beslissing betreffende de documenten die hij heeft ingediend en geeft een korte theoretische toelichting in dit verband.

Vervolgens benadrukt verzoeker dat zijn tante in België als vluchteling werd erkend. Hij wijst erop dat uit een lezing van haar notities van het persoonlijk onderhoud kan blijken dat zij vervolging vreesde omwille van haar homoseksualiteit en bang was voor de Colombiaanse maatschappij.

Hij citeert hierbij uit haar verklaringen (verzoekschrift, stuk 17) en zijn verklaringen tijdens zijn eigen persoonlijk onderhoud over zijn tante, waarbij hij benadrukt dat “[z]ijn tante een morele steun [was] voor hem in Colombia. Zijn tante bevindt zich thans in België, hetgeen tot de conclusie leidt, zoals wij nog zullen zien, dat het gezinscentrum van verzoeker zich thans in België bevindt (zie infra).”

Verzoeker besluit op basis van het voorgaande dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal “enkele elementen los van elkaar neemt en uit hun verband rukt” waardoor “op een verkorte wijze” wordt besloten dat verzoeker geen vrees voor vervolging heeft omwille van zijn homoseksualiteit. Hij wijst er echter op dat alle relevante feiten en de verklaringen van verzoeker in aanmerking moeten worden genomen. Verder benadrukt hij andermaal dat van verzoeker niet kan worden verwacht dat hij, zoals hij in het verleden deed, zijn homoseksualiteit verbergt, gezien dit een zeer moeilijke situatie voor hem betrof. Verzoeker citeert uit informatie van UNHCR. Hij meent dat uit een algemene lezing van zijn dossier blijkt dat hij het slachtoffer werd van vervolging in Colombia omdat hij verplicht was om zijn seksualiteit te verbergen om geen slachtoffer te zijn. Hij benadrukt dat hij jong is en vraagt zich af of “de door het CGVS gewenste hogere graad van discriminatie/geweld nodig is om de daden waarvan de verzoeker het slachtoffer is geweest als vervolging te kunnen beschouwen”. Hij acht de beoordeling in de bestreden beslissing, dat de ingeroepen feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn, niet draagkrachtig. Hij meent dat zijn verklaringen, in de Colombiaanse context, niet enkel coherent doch ook plausibel zijn. Hij stelt verder dat, zelfs indien de ingeroepen feiten geen vervolging uitmaken, er rekening dient te worden gehouden met de objectieve informatie betreffende homoseksuelen in Colombia. Verzoeker citeert uit informatie van UNHCR en rechtspraak van de Raad, waarbij hij nog toelicht dat:

“Hoewel de verzoeker in dit geval geen familiebanden had in Colombia, wat hier niet het geval is, lijkt het ons duidelijk dat verzoeker zeer kwetsbaar zou zijn indien zij zou worden teruggestuurd. Hij zou in feit worden gedwongen terug te keren naar zijn grootmoeder, die zijn homoseksualiteit niet aanvaardt:

- Terugkeren naar zijn vader is voor verzoeker geen optie. Zijn vader was openlijk kritisch over de homoseksuele oom van verzoeker en daarom heeft verzoeker nooit melding gemaakt van zijn seksuele geaardheid aan zijn vader (PO, blz. 17). De verzoeker legt uit dat hij ervan uitgaat dat zijn vader werd ingelicht toen hij werd geblokkeerd voor Whatsapp (PO, blz. 10).

- De enige optie is terug te gaan naar de grootmoeder: Maar zijn grootmoeder heeft, alleen vanwege het ingrijpen van zijn tante L.F.C.G., verzoeker laten uitgaan van het huis (PO, blz. 20). Ze was een onderstel voor de verzoeker. L.F.C.G. is nu in België, erkend als vluchteling op basis van haar homoseksualiteit. De verzoeker zou alleen zijn, overgeleverd aan de intolerantie van zijn grootmoeder, die hem soms weigerde eten te geven vanwege zijn homoseksualiteit (PO, blz. 18).

We merken dat de familiekring van verzoeker bevindt zich vandaag in België: de moeder van de verzoeker, zijn stiefvader, zijn tante en haar man. Dezelfde redenering van het arrest n°244 844 zou ook in dit geval moeten gelden; het kan worden aangenomen dat verzoeker ook ten aanzien van Colombia een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève.

We vragen Uw Raad de verklaringen van de verzoeker objectief en volledig te onderzoeken in het licht van objectieve informatie, waardoor de vervolging van de verzoeker in het verleden en het risico van vervolging in geval van terugkeer vastgesteld is.

In uiterst ondergeschikte orde, vragen we Uw Raad de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen terug te sturen voor bijkomend onderzoek over het familienetwerk van de verzoeker in Colombia en het effect van zijn jonge leeftijd over de risico van vervolging in de stad Medellín.”

Verzoeker geeft vervolgens een theoretische toelichting over de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker voert vervolgens aan dat hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend op basis van het sociale en politieke engagement van zijn stiefvader. Hij betwist de motivering in de bestreden beslissing dat in zijn hoofd geen vrees kan worden afgeleid op basis van de problemen van zijn moeder en stiefvader op de volgende punten:

(i) Waar de bestreden beslissing vaststelt dat Yamurai op drie à vier uur afstand van Medellín ligt, merkt verzoeker op dat dit het risico op vervolging niet uitsluit, gezien Medellín zeer gemakkelijk kan worden bereikt. Voormeld gegeven en het feit dat verzoeker niet betrokken was bij de feiten volstaat aldus niet om het risico voor vervolging in zijn hoofd uit te sluiten, aldus verzoeker. Hij licht hierbij toe dat: “De verzoeker is betrokken omdat hij een familie lid is van J.A.P.R. Meneer J.A.P.R. en zijn vrouw, de moeder van de verzoeker worden als vluchteling in België erkend vanwege de politieke activiteiten van J.A.P.R. in de A.S.I. Toen ze in Colombia waren, hebben ze een tijd met de verzoeker en de grootmoeder gewoond voordat ze vluchtten (PO, blz. 1), waardoor het mogelijk is dat verzoeker gelijk wordt gesteld met de politieke activiteiten van zijn stiefvader.

Bovendien steunt verzoeker zijn stiefvader op Facebook. Verzoeker heeft informatie over de campagne van J.A.P.R. bekendgemaakt op Facebook, waarvan hij het CGVS in kennis heeft gesteld in zijn opmerkingen betreffende de persoonlijke onderhoud (stuk 16). Via facebook is het makkelijk om de link te leggen tussen de verzoeker en zijn stiefvader.

De beoordeling dat verzoeker niet zou betrokken zijn vanwege het feit dat Yamurai 3-4 uren afstand van Medellin ligt moet verworpen worden."

(ii) Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker slechts enkele keren op de finca van zijn stiefvader is geweest, meent verzoeker dat dit *"geen directe invloed [heeft] op zijn angst van vervolging."* Hij stelt hierbij dat hij niet zal worden gevisieerd omdat hijzelf persoonlijk politiek actief was maar vanwege de politieke activiteiten van zijn moeder en stiefvader. Hij citeert hierbij uit hun verklaringen tijdens hun persoonlijke onderhoud (verzoekschrift, stuk 17) waar zij verklaarden dat de bedreigingen ook gericht waren tegen hun familieleden. Verzoeker benadrukt dat zijn moeder en stiefvader erkend werden als vluchteling op basis van hun relaas en meent dat op grond van hun verklaringen zijn vrees als gezinslid als vaststaand moet worden beschouwd, waarbij hij citeert uit informatie van UNHCR.

(iii) Waar de bestreden beslissing vaststelt dat verzoeker verklaarde niet op de hoogte te zijn van de problemen van zijn stiefvader en moeder, citeert verzoeker uit hun verklaringen tijdens de persoonlijke onderhoud (verzoekschrift, stuk 17) waaruit volgens hem blijkt dat zij verklaarden dat zij hun activiteiten voor zichzelf hielden om hun familieleden zoveel mogelijk te beschermen. Dit vormt de reden dat verzoeker niet veel details kan geven over de vervolging van zijn moeder en stiefvader, doch dit betekent niet dat hij bij een terugkeer geen risico op vervolging zou lopen, aldus verzoeker. Hij citeert andermaal uit informatie van UNHCR en wijst er andermaal op dat een volledige analyse rekening houdend met alle relevante feiten en de door verzoeker afgelegde verklaringen moet worden uitgevoerd om de risico's in geval van terugkeer te beoordelen. Hij citeert hierbij uit de voormelde UNHCR *"Guidelines"* en informatie van USDOS waaruit volgens hem blijkt dat de Colombiaanse autoriteiten niet in staat zijn voldoende bescherming te bieden.

Verzoeker gaat verder in op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, b) en c), van de Vreemdelingenwet. Hij geeft een theoretische toelichting en citeert vervolgens uit de COI Focus *"Colombia. Veiligheidssituatie"* van Cedoca van 13 november 2019 en 27 juli 2020 met betrekking tot de gewapende conflicten en andere vormen van geweld in Colombia. Verder citeert hij nog uit informatie van The New Humanitarian, Colombia Reports en USDOS (verzoekschrift, stukken 6 en 14-15) met betrekking tot de veiligheidssituatie in Colombia. Hij stelt dat zijn persoonlijke omstandigheden in overweging moeten worden genomen, zijnde *"dat hij homoseksueel is en een gegronde vrees heeft voor de Venezolaanse overheden die samenwerken met gewapende groeperingen die aanwezig zijn in Colombia en deelnamen aan de gewapende conflicten."*

Verzoeker besluit dat de argumenten in de bestreden beslissing onvoldoende, niet draagkrachtig en niet overtuigend zijn en dat zijn geloofwaardigheid niet in twijfel wordt getrokken. De beslissing *"mist een volledige analyse van alle elementen van het systeem"*. Bovendien heeft de commissaris-generaal niet met de vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoeker en de beschikbare informatie beoordeeld, in tegenstrijd met artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker volhardt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift volgende stukken als bijlage:

- de UNHCR *"Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Colombia"* van september 2015 (stuk 3);
- het rapport *"Freedom in the World 2020 – Colombia"* van Freedom House (stuk 4);
- het artikel *"Giving shelter from the storm: Colombians fleeing persecution based on sexual orientation"* van L.E. Nagle van 2012 (stuk 5);
- het *"2019 Country Reports on human rights practices: Colombia"* van USDOS (stuk 6);
- de COI Focus *"Colombia. Veiligheidssituatie"* van Cedoca van 27 juli 2020 (stuk 7);
- het artikel *"Violencia contra comunidad LGTB aumentó en 2020: Defensoría"* van El Colombiano van 15 september 2020 (stuk 8);
- het artikel *"Congresista denuncia que fue discriminado por la Policía or ser homosexual"* van El Universal van 16 september 2020 en het artikel *"Las víctimas de nadie: así vivieron las personas LGBT el conflicto colombiano"* van Semana Rural van 22 oktober 2020 (stuk 9);
- het rapport *"Colombie : La situation des minorités sexuelles et de genre"* van OFPRA van 20 september 2018 (stuk 10);

- het artikel *"LGBT+ rights and peace in Colombia: The paradox between law and practice"* van WOLA van 3 juli 2020 (stuk 11);
- de UNHCR *"Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés"* (stuk 12);
- de *"Note d'orientation du HCR sur les demandes de reconnaissance du statut de réfugié relatives à l'orientation sexuelle et à l'identité de genre"* van november 2008 (stuk 13);
- het artikel *"COVID-19 fuels growing conflict and displacement in Colombia"* van The New Humanitarian (stuk 14);
- het artikel *"Crime and security in Medellín"* van Colombia Reports van 19 december 2019 (stuk 15);
- een brief van verzoeker (stuk 16);
- de notities van de persoonlijke onderhouden van verzoekers moeder, stiefvader en tante (stuk 17).

2.1.3. In een nota met opmerkingen betoogt de commissaris-generaal dat het middel ongegrond is en motiveert als volgt:

"2.1 Verzoekende partij beroept zich op een schending van artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, en van artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij meent dat verweerder een manifeste appreciatiefout beging.

Verzoekende partij vraagt in hoofdorde de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus toe te kennen; in ondergeschikte orde vraagt zij de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in uiterst ondergeschikte orde vraagt zij de bestreden beslissing te vernietigen en voor bijkomend onderzoek over haar familienetwerk in Colombia en het effect van haar jonge leeftijd terug te sturen naar de commissaris-generaal.

2.2 Verweerder merkt voorafgaandelijk op dat artikel 1A van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen rechtstreekse werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de schending ervan niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.3 Verweerder antwoordt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging (of risico op ernstige schade) op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees (risico) reëel is. Deze vrees (of risico) dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekende partij dient in dit verband de vrees (risico) concreet aannemelijk te maken. Verweerder verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State waarin wordt gesteld dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de verzoekende partij. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de verzoekende partij (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). Verweerder merkt op dat de commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er wat haar betreft sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming). Verweerder benadrukt dat de commissaris-generaal over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de verzoekende partij in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming). Verzoekende partij toont in haar verzoekschrift weliswaar aan dat zij het niet eens is met de appreciatie door de commissaris-generaal, maar zij toont geenszins aan dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat haar verzoek om internationale bescherming ongegrond is. Verzoeker brengt immers geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, en dit om onderstaande redenen.

2.4 Verzoekende partij meent in eerste instantie in aanmerking te komen voor een internationaal beschermingsstatuut op basis van haar seksuele geaardheid, een element dat volgens de bestreden beslissing niet ter discussie staat.

2.4.1 Verwijzend naar beschikbare informatie en de richtlijnen van UNHCR m.b.t. verzoekers uit Colombia waaruit blijkt dat individuen van verschillende seksuele geaardheden en/of genderidentiteiten potentiële risicoprofielen zijn, is verzoekende partij van mening dat homoseksuelen in Colombia een hoog risico lopen om slachtoffer te worden van moord, geweld en bedreiging omwille van hun seksuele geaardheid en dat zij niet kunnen rekening op bescherming van de Colombiaanse autoriteiten. Volgens verzoekende partij heeft verweerder de objectieve informatie op selectieve wijze gelezen en onderschat hij de problemen waarmee homoseksuelen in Colombia worden geconfronteerd. Verwijzend naar een recente zaak behandeld bij uw Raad (RVV n° 244 844 van 26 november 2020) benadrukt verzoekende partij het paradoxale karakter van de bescherming van homoseksuelen in Colombia, met name dat ondanks het

wettelijk kader en vooruitgang in de bescherming van de rechten van homoseksuelen de Colombiaanse maatschappij in de praktijk intolerant staat tegenover homoseksuelen en zij vaak slachtoffer worden van geweldplegingen.

Waar verzoekende partij meent dat uw Raad dezelfde redenering dient te maken als in de zaak waarna zij verwijst, antwoordt verweerder dat in de continentale rechtstraditie een arrest geen precedentwaarde heeft die bindend is.

Elk verzoek om internationale bescherming dient trouwens op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden (RvV, nr. 108 532 van 23 augustus 2013).

Zoals blijkt uit de COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders van 19 oktober 2020, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia._seksuele_minderheden_en_transgenders_20201019.pdf, hetgeen reeds beschikbaar is in het administratief dossier, is er in de Colombiaanse maatschappij weliswaar sprake van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.

Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen in Latijns-Amerika hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voor komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij verzoekende partij haar vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Verzoekende partij bleef hiertoe in gebreke.

Ten overvloede merkt verweerder nog op dat het advies van het UNHCR geen afdwingbare rechtsregels bevat en een risicoprofiel op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende partij bleef hierover in gebreke.

2.4.2 Verzoekende partij is het vervolgens niet eens met de redenering van het Commissariaat-generaal (CGVS) dat de problemen waarmee zij in het verleden werd geconfronteerd onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Verzoekende partij betoogt in wezen dat de spot en discriminatie die zij op de middelbare school heeft ondervonden ertoe geleid hebben dat zij haar homoseksualiteit voortaan verborgen heeft gehouden. Zo benadrukt verzoekende partij niet meer openlijk te hebben gepraat op school over haar homoseksualiteit en niemand hierover heeft verteld op de universiteit. Verzoekende partij geeft verder aan dat zij gedwongen werd om haar relaties in het openbaar te verbergen uit angst om geconfronteerd te worden met geweld. Verzoekende partij stelt dat niet kan verwacht worden dat zij gedwongen wordt om haar homoseksualiteit in het geheim te beleven uit voortdurende angst om bedreigingen en vervolging te voorkomen. Zij wijst in dit verband naar de bevindingen van het Hof van Justitie (HvJ, gevoegde zaken C-199/12 tot en met C-201/12, Minister voor Immigratie en Asiel tegen X, Y en Z tegen Minister voor Immigratie en Asiel, arrest van 7 november 2013). Verzoekende partij vervolgt dat zij wel degelijk een risico loopt te worden vervolgd indien zij openlijk haar homoseksualiteit zou betuigen bij een terugkeer naar Colombia.

Verweerder stelt vast dat verzoekende partij weliswaar verklaarde thuis niet over haar eerste vriend J.J. te hebben verteld, met hem niet naar openbare plaatsen ging en dat zij na de aanvaringen in het shoppingcenter en in het park met haar vriend E. niet meer hand in hand gingen of in het openbaar lieten zien dat ze een relatie hadden. Hoewel verzoekende partij aldus terughoudend was om affectie te tonen in het openbaar, blijkt geenszins uit haar verklaringen dat zij haar homoseksualiteit geheel moest verbergen aangezien blijkt dat haar vrienden wel op de hoogte zijn van haar geaardheid en bij hen terecht kan voor steun, dat zij reeds twee romantische relaties heeft gehad in Colombia, dat zij verklaarde wel te

kunnen uitgaan met haar partner J.J. en andere vrienden, dat zij in staat was om haar vriend E. op de universiteit te leren kennen ondanks dat zij niemand op de universiteit zou verteld hebben over haar geaardheid, en dat afgezien van haar grootmoeder, haar moeder en tantes wel haar geaardheid hebben aanvaard.

2.4.3 Verzoekende partij benadrukt voorts dat zij een risico op vervolging loopt in geval van terugkeer en hierbij opmerkt dat haar familiekring zich in België bevindt, zij in Colombia niet kan terugvallen op haar vader en enkel terecht kan bij haar grootmoeder die allerm minst tolerant was. Verweerder antwoordt hierop dat uit de verklaringen van verzoekende partij weliswaar niet blijkt dat de situatie als homoseksueel voor haar bij een terugkeer ondraaglijk zou worden, daar blijkt dat verzoekende partij kan terugvallen op haar netwerk van vrienden bij wie zij haar geaardheid niet verborgen diende te houden, dat haar uiteindelijk meer vrijheid werd gegeven door haar grootmoeder na de bemiddeling van haar tante, zij in het verleden al beroep heeft gedaan op professionele hulp, en dat niks erop wijst dat zij geen steun zou krijgen van haar familieleden in België, temeer verzoekende partij al aangaf dat zij reeds in Colombia steun ondervond van haar tante L.F.C.G. die reeds in België verbleef.

Het loutere feit dat verzoekende partij niet zou kunnen terugvallen op haar vader is gelet op het geheel van de voorliggende gegevens niet voldoende en doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partij een sociaal netwerk heeft in Colombia.

2.4.4 Wat betreft de mening van verzoekende partij dat het CGVS geen rekening hield met het feit dat hij op de universiteit zijn geaardheid heeft verzwegen en dat zij dus gelet op de geheimhouding het niet eens is met de stelling van het CGVS dat verzoekende partij een doorsnee leven had. Verweerder verduidelijkt dat de vaststellingen dat verzoekende partij een student was, zich aansloot bij een club en ook een bijverdienste had, erop wijzen dat haar homoseksualiteit haar niet heeft verhinderd om te studeren en een leven uit te bouwen in Colombia. Dat verzoekende partij verschillende vriendengroepen heeft, die op de hoogte zijn van haar geaardheid, duidt erop dat verzoekende partij zich allerm minst isoleerde en, zoals hierboven reeds aangestipt, haar geaardheid geenszins ten allen tijde verborgen hield. Zelfs indien het contact met de vader van verzoekende partij verbroken zou zijn omwille van haar geaardheid, hetgeen allerm minst zeker is zoals betoogd in de bestreden beslissing, en zij geen ondersteuning van hem mag verwachten, dan nog stelt verweerder vast dat verzoekende partij steun kreeg vanuit verschillende hoeken (familie, vrienden, psycholoog).

2.4.5 Betreffende de opmerking dat niet van verzoekende partij kan verwacht worden dat zij het huis van haar grootmoeder zou verlaten gezien ze nog minderjarig was en geen financiële capaciteit daartoe had, antwoordt verweerder dat verzoekende partij wel al meerderjarig was en zijn geschooldheid en capaciteit om een bijverdienste te creëren, wijzen op een zekere zelfstandigheid en het vermogen om initiatief te nemen. In dit opzicht meent het CGVS terecht in de bestreden beslissing dat er geen pertinente redenen zijn om aan te nemen dat verzoekende partij in de stad Medellín en aanpalend Itagüí geen normaal leven zou kunnen uitbouwen. Waar verzoekende partij er in onderhavig verzoekschrift nog op wijst dat zij nooit heeft deelgenomen aan activiteiten van een LGBT-vereniging vanwege haar jonge leeftijd en uit angst voor vervolging, merkt verweerder op dat activiteiten binnen de LGBT-gemeenschap niet noodzakelijk zijn om als homoseksueel in Colombia door het leven te gaan. Weliswaar wijst de commissaris-generaal terecht op de mogelijkheden die de stad Medellín biedt voor homoseksuelen wanneer verzoekende partij er een zelfstandig leven zou opbouwen. Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat de verhuis van E. naar Medellín niet betekent dat homoseksuelen er geen vervolging riskeren, antwoordt verweerder dat de commissaris-generaal, ook al woont E. samen met zijn broer, terecht duidt op de mogelijkheid om in de stad te gaan wonen en op het feit dat niet elke homoseksueel a priori ernstige problemen kent omwille van zijn geaardheid. Dit argument sluit aan bij de vaststelling dat verzoekende partij op basis van de voorliggende gegevens en haar individuele profiel een zelfstandig leven kan uitbouwen in Medellín en aanpalend Itagüí.

2.4.6 Tot slot argumenteert verzoekende partij dat zij zich in wezen op gelijkaardige motieven baseert zoals haar tante L.F.C.G., die daarentegen wel een internationaal beschermingsstatuut werd toegekend. Verzoekende partij verwijst naar het persoonlijk onderhoud van haar tante en stelt dat haar tante op het CGVS haar geaardheid en de intolerantie van de Colombiaanse maatschappij heeft aangehaald, net zoals verzoekende partij. Door louter en alleen te wijzen op de geaardheid en de algemene situatie voor LGBT in Colombia, gaat verzoekende partij vooreerst voorbij aan overige specifieke elementen in het relaas van haar tante L. betreffende haar vrees en haar profiel. Zoals ook opgenomen in de bestreden beslissing, antwoordt verweerder voorts dat elk verzoek om internationale bescherming individueel wordt onderzocht en beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek, waardoor verzoekende partij zich niet zonder meer kan steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van haar tante teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

2.5 Ten tweede meent verzoekende partij in aanmerking te komen voor een internationaal beschermingsstatuut op basis van het sociale en politieke engagement van haar stiefvader. Onderhavig verzoekschrift bepleit dat “als zoon van zijn moeder was verzoeker automatisch een doelwit geworden (zie infra).” (p. 21). Verzoekende partij betoogt dat zij op basis van haar familieband aanspraak maakt op een internationaal beschermingsstatuut, daar haar moeder en stiefvader werden erkend als vluchteling.

2.5.1 In haar betoog tracht verzoekende partij aan te tonen dat een risico op vervolging vanwege de belagers van haar stiefvader en moeder wel imminent is door er vooreerst op te wijzen dat Medellín makkelijk te bereiken valt en aldus de redenering dat verzoekende partij niet betrokken zou worden omwille van de lokalisatie moet verworpen worden. Dergelijk betoog beperkt zich louter tot het bekritisieren en het tegenspreken van de gevolgtrekking door het CGVS, maar zonder dit in concreto te weerleggen. Verweerder benadrukt tevens dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van het verzoek om internationale bescherming (RvV, nr. 211 114 van 18 oktober 2018).

2.5.2 Voorts wenst verzoekende partij aan te tonen dat de belagers van haar stiefvader wél op de hoogte kunnen zijn van haar bestaan en verzoekende partij kunnen linken aan haar stiefvader, wat wordt betwijfeld in de bestreden beslissing, door erop te wijzen dat haar moeder en stiefvader nog net voor hun vertrek samen hebben gewoond bij verzoekende partij en haar grootmoeder en gezien haar steun en informatieverspreiding over de campagne van de stiefvader op facebook (stuk 16 – brief van verzoekende partij). Verweerder antwoordt vooreerst dat ze slechts uiterst kort – van eind januari 2020 tot 11 februari 2020 – in Medellín hebben samengewoond met de stiefvader. Verweerder kan uit stuk 16 overigens niet afleiden dat verzoekende partij haar stiefvader steunt op facebook. Dat verzoekende partij slechts de naam van de politieke partij van haar stiefvader kon noemen door op facebook te kijken, stelt hoe dan ook de beweerde interesse van verzoekende partij voor de campagne ernstig in vraag. Onderhavig verzoekschrift bevat aldus geen pertinente elementen om de betrokkenheid van verzoekende partij bij de activiteiten van haar stiefvader aan te tonen.

2.5.3 Zoals aangegeven in onderhavig verzoekschrift verklaarden de moeder en stiefvader van verzoekende partij in algemene bewoordingen dat zij en hun familie werden bedreigd. Uit hun verklaringen blijkt voorts dat niemand van de familie ooit problemen heeft gekend. Ze vervolgden dat niemand iets wilden vertellen over de gebeurtenissen zodat niemand gevaar zou lopen. Verzoekende partij poogt in wezen aan te tonen dat er wel degelijk bedreigingen werden geuit naar de familie toe door de belagers van de stiefvader en dat haar moeder en stiefvader haar uit een beschermingsstrategie niet op de hoogte hebben gesteld over hun persoonlijke problemen. Verzoekende partij ondersteunt haar betoog met een aantal paragrafen uit de UNHCR proceduregids.

Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR stelt verweerder vooreerst vast dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvV, nr. 206 098 van 27 juni 2018), zodat verzoekende partij er zich niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvV, nr. 207 821 van 17 augustus 2018; RvV, nr. 208 961 van 6 september 2018; RvV, nr. 210 580 van 5 oktober 2018).

Het is voorts niet omdat aan de stiefvader en de moeder van verzoekende partij een internationaal beschermingsstatuut werd toegekend, dat alle aspecten van hun relaas vast komen te staan. Indien in hoofde van verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin zou voortvloeien uit de problemen die haar moeder en stiefvader hebben gekend, is verweerder van mening dat verzoekende partij – minstens in België - in zekere mate zou ingelicht zijn door haar moeder en dat verzoekende partij meer weet te vertellen over deze problemen en de gevolgen voor haar. Meer nog, verzoekende partij heeft met haar moeder wél over haar persoonlijke asielmotieven (homoseksualiteit) gepraat. Verweerder ziet niet in waarom zij dan niet over eventuele andere asielmotieven had kunnen praten. Verzoekende partij heeft overigens de leeftijd en maturiteit om op de hoogte gesteld te worden. Bovendien heeft de familie nog enkele weken voor hun vertrek samengewoond in Colombia en zijn uiteindelijk ook samen vertrokken. Indien verzoekende partij daadwerkelijk dient te vrezen omwille van de problemen van haar familie, is het niet ernstig dat zij geen enkele notie heeft van de motieven van haar moeder en stiefvader.

Het loutere feit dat verzoekende partij een gezinslid is van een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor haar verzoek om internationale bescherming en geeft haar niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar, zoals in bovenstaande en in de bestreden beslissing uiteengezet, verzoekende partij geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van haar familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat verzoekende partij betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.6 Wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, en voor zover verzoekende partij zich steunt op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van haar vraag om als vluchteling te worden erkend, verwijst verweerder naar bovenstaande vaststellingen.

2.7 Wat betreft de beoordeling in hoofde van verzoekende partijen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in overeenstemming met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, verwijst verweerder vooreerst naar de motieven hieromtrent opgenomen in de bestreden beslissing. Verzoekende partij is afkomstig uit de stad Medellín en aanpalend Itagüí van het departement Antioquia en uit de informatie in het administratief dossier kan niet worden afgeleid dat thans in het gebied waarvan verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Het betoog van verzoekende partij dat er in haar hoofde omwille van haar seksuele geaardheid persoonlijke omstandigheden bestaan die het risico verhogen om slachtoffer te worden en zij "een gegronde vrees heeft voor de Venezolaanse overheden die samen werken met gewapende groeperingen die aanwezig zijn in Colombia en deelnemen aan de gewapende conflicten", raakt kant noch wal en vindt allerminst steun in het administratief dossier.

2.8 Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekende partij toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel is ongegrond."

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.

§ 2. Daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève moeten :

a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).

De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van :

a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld;

- b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;
- c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;
- d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;
- e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen;
- f) daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard.

§ 3. Er moet een verband zijn tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden.

§ 4. Bij de beoordeling van de gronden van vervolging moet rekening worden gehouden met volgende elementen :

- a) het begrip "ras" omvat onder meer de aspecten huidskleur, afkomst of het behoren tot een bepaalde etnische groep;
- b) het begrip "godsdienst" omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald;
- c) het begrip "nationaliteit" is niet beperkt tot staatsburgerschap of het ontbreken daarvan, maar omvat onder meer ook het behoren tot een groep die wordt bepaald door zijn culturele, etnische of linguïstische identiteit, door een gemeenschappelijke geografische of politieke oorsprong of door verwantschap met de bevolking van een andere staat;
- d) een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :
 - leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en
 - de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;
 - de groep, afhankelijk van de omstandigheden in het land van herkomst, als gemeenschappelijk kenmerk seksuele gerichtheid heeft. Seksuele gerichtheid omvat geen handelingen die volgens het Belgische recht als strafbaar worden beschouwd. Er wordt terdege rekening gehouden met genderaspecten, waaronder genderidentiteit, wanneer moet worden vastgesteld of iemand tot een bepaalde sociale groep behoort of wanneer een kenmerk van een dergelijke groep wordt geïdentificeerd;
- e) het begrip "politieke overtuiging" houdt onder meer in dat de betrokkene een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met de in artikel 48/5 genoemde actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de verzoeker zich in zijn handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden.

§ 5. Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven."

In artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag wordt de term "vluchteling" gedefinieerd als volgt:

"A. Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als ' vluchteling ' elke persoon :

1) Die krachtens de Regelingen van 12 mei 1926 en 30 juni 1928 of krachtens de Overeenkomsten van 28 oktober 1933 en 10 februari 1938, het Protocol van 14 september 1939 of het Statuut van de Internationale Vluchtelingenorganisatie als vluchteling werd beschouwd.

De door de Internationale Vluchtelingenorganisatie gedurende haar mandaat genomen beslissingen waarbij personen niet in aanmerking werden gebracht voor de bescherming en de hulp van die organisatie, vormen geen belemmering voor het verlenen van de status van vluchteling aan personen die aan de voorwaarden van lid 2 van deze afdeling voldoen;

2) Die, ten gevolge van gebeurtenissen welke vóór 1 januari 1951 hebben plaats gevonden, en uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit,

en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert.

B. 1) Voor de toepassing van dit Verdrag betekenen in artikel 1, afdeling A, de woorden 'gebeurtenissen welke vóór 1 januari 1951 hebben plaats gevonden' hetzij :

a) 'gebeurtenissen welke vóór 1 januari 1951 in Europa hebben plaatsgevonden', hetzij

b) 'gebeurtenissen welke vóór 1 januari 1951 in Europa of elders hebben plaats gevonden';

elke Verdragsluitende Staat zal bij ondertekening, bekrachtiging of toetreding een verklaring afleggen, waarin wordt te kennen gegeven, welke van deze omschrijvingen hij voornemens is toe te passen met betrekking tot zijn verplichtingen krachtens dit Verdrag.

2) Elke Verdragsluitende Staat die de omschrijving a) heeft aanvaard, kan te allen tijde door middel van een kennisgeving aan de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties zijn verplichtingen uitbreiden door omschrijving b) te aanvaarden.

C. Dit Verdrag houdt op van toepassing te zijn op elke persoon die valt onder de bepalingen van afdeling A, indien :

1) Hij vrijwillig wederom de bescherming invoert van het land waarvan hij de nationaliteit bezit;

2) Hij, indien hij zijn nationaliteit had verloren, deze vrijwillig heeft herkreten;

3) Hij een nieuwe nationaliteit heeft verkregen en de bescherming geniet van het land waarvan hij de nieuwe nationaliteit bezit;

4) Hij zich vrijwillig opnieuw heeft gevestigd in het land dat hij had verlaten of waarbuiten hij uit vrees voor vervolging verblijf hield;

5) Hij niet langer kan blijven weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in te voeren, omdat de omstandigheden in verband waarmee hij was erkend als vluchteling, hebben opgehouden te bestaan.

Met dien verstande echter, dat dit lid niet van toepassing is op een vluchteling die onder lid 1 van afdeling A van dit artikel valt, en die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in te voeren;

6) Hij, indien hij geen nationaliteit bezit, kan terugkeren naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, omdat de omstandigheden in verband waarmee hij was erkend als vluchteling, hebben opgehouden te bestaan.

Met dien verstande echter, dat dit lid niet van toepassing is op een vluchteling die onder lid 1 van afdeling A van dit artikel valt, en die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, terug te keren.

D. Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.

E. Dit Verdrag is niet van toepassing op een persoon die door de bevoegde autoriteiten van het land waar hij zich heeft gevestigd, beschouwd wordt de rechten en verplichtingen te hebben, aan het bezit van de nationaliteit van dat land verbonden.

F. De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat :

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te voeren;

b) hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;

c) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.”

Die bepaling moet in samenhang worden gelezen met het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, dat het Vluchtelingenverdrag van toepassing maakt op alle vluchtelingen die onder de in het Verdrag gegeven definitie vallen zonder dat rekening wordt gehouden met de uiterste datum van 1 januari 1951.

2.3. Verzoeker voert aan in Colombia discriminatie en geweld te vrezen omwille van zijn homoseksuele geaardheid (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 17-19).

Wat de algemene situatie voor homoseksuelen in Colombia betreft stelt de Raad op basis van het geheel van de beschikbare landeninformatie het volgende vast.

Colombia kende het afgelopen decennium een aantal belangrijke verwezenlijkingen met betrekking tot de toekenning van rechten en beschermingsmaatregelen aan seksuele minderheden en transgenders, via wetgeving en rechtspraak, voornamelijk van het Grondwettelijk Hof. Deze verwezenlijkingen plaatsen Colombia bij de progressiefste landen van Latijns-Amerika, wat de wetgeving betreft over gender en seksuele minderheden (COI Focus *Colombia. Seksuele minderheden en transgenders* van Cedoca van 19 oktober 2020, p. 31). Tevens heeft Colombia een aantal mijlpalen bereikt op het gebied van politieke en andere vormen van vertegenwoordiging van seksuele minderheden in de samenleving die de zichtbaarheid en acceptatie van deze personen hebben vergroot (COI Focus, p. 13). Ook blijkt uit de beschikbare informatie dat LGBT-personen deel kunnen nemen aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven en dat meerdere Colombiaanse steden LGBT-gemeenschappen hebben. Er zijn ook NGO's die werken rond de rechten van seksuele minderheden. Tegelijkertijd blijkt uit de beschikbare informatie dat de progressieve standpunten in de wetgeving en van het Grondwettelijk Hof niet altijd worden weerspiegeld in de publieke opinie en de Colombiaanse samenleving en genderidentiteit en seksuele minderheden nog steeds een politiek gevoelig thema kunnen zijn (COI Focus, p. 14-15 en 27). Bovendien blijkt dat er in de laatste jaren een verhoogde politieke deelname is van conservatieve christelijk-evangelische kerken die een aantal van de juridische verwezenlijkingen die op dit vlak gemaakt werden, teniet willen doen (COI Focus, p. 28-30, 31). Uit de beschikbare informatie blijkt verder dat, ondanks de vooruitgang in de bescherming van de rechten van LGBT-personen, zij in de praktijk nog steeds worden geconfronteerd met discriminatie, bedreigingen en geweld, waaronder seksuele agressie, vooroordelen en stigmatisering vanuit de Colombiaanse samenleving, die wordt gekenmerkt door haar patriarchale en conservatieve aard en het aanwezige machismo (COI Focus, p. 13-14; OFPRA, *La situation des minorités sexuelles et de genre*, p. 6 e.v.). Uit een onderzoek van de Colombiaanse NGO Colombia Divers omtrent geweld ten aanzien van seksuele minderheden in Latijns-Amerika blijkt dat Colombia naar voren kwam als het land met de meeste moorden op LGBT-personen. Wanneer werd gekeken naar het aantal moorden op LGBT per 100.000 inwoners, komt Colombia naar voren als het tweede meest gewelddadige land. Experts spreken van een “*Colombiaanse paradox*”, omdat het land ondanks een zeer robuust institutioneel kader met verschillende juridische verwezenlijkingen én een zeer actief maatschappelijk middenveld, nog steeds zo'n groot aantal geweldplegingen kent tegen seksuele minderheden (COI Focus, p. 15). Uit een artikel van Reuters uit 2018 blijkt bovendien dat, hoewel de algemene moordcijfers in Colombia in dalende lijn zijn, de moordcijfers op LGBT-personen niet afnemen (Reuters, *Colombia failing to stem murders of LGBT people*). Ook blijkt uit de informatie dat tijdens de opgelegde quarantainemaatregelen in het kader van de coronapandemie vanaf maart 2020 het geweld tegen LGBT-personen aan een hoog tempo is doorgegaan, ondanks opgelegde mobiliteitsbeperkingen. De algemene daling van de moordcijfers onder de bevolking sinds het begin van de quarantainemaatregelen, reflecteert zich niet in de cijfers betreffende het aantal gewelddaden ten aanzien van de LGBT-bevolking (COI Focus, p. 26).

De kwetsbaarheid van LGBT-personen in Colombia voor discriminatie en allerlei vormen van geweld, wordt bevestigd in de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Colombia*” van september 2015, waarin homoseksuelen worden beschouwd als personen met een risicoprofiel. Zij kunnen, afhankelijk van de specifieke omstandigheden van hun zaak, nood hebben aan internationale bescherming (UNHCR *Guidelines*, p. 48-49). Het risico voor verzoeker moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt, wat betekent dat zijn individuele omstandigheden moeten worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden voor homoseksuelen in Colombia.

De Raad treedt in dit verband de commissaris-generaal bij dat de gegevens die verzoeker aanbracht in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming met betrekking tot zijn levensomstandigheden als homoseksueel in Colombia voor zijn vertrek in februari 2020, onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Desalniettemin dient tevens het risico op toekomstige vervolging in verzoekers hoofde bij een terugkeer naar Colombia te worden onderzocht. In dit verband dient er te worden vastgesteld dat in verzoekers hoofde bepaalde omstandigheden in rekening moeten worden gebracht die diens kwetsbaarheid omwille van zijn homoseksuele geaardheid bij een terugkeer naar Colombia in het licht van de algemene Colombiaanse context verhogen.

Verzoeker is immers in februari 2020 naar België gevlucht samen met zijn moeder en stiefvader. Uit de bestreden beslissing kan blijken dat verzoekers moeder en stiefvader door de commissaris-generaal als vluchteling werden erkend op basis van hun problemen in Colombia die verband houden met het sociaal en politiek engagement van verzoekers stiefvader, die zij hebben toegelicht tijdens hun persoonlijke onderhoud (verzoekschrift, stuk 17). De Raad benadrukt dat verzoeker, louter door zijn verwantschap met zijn familieleden die als vluchteling werden erkend, normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar is voor daden van vervolging, dat zulks een grond voor de toekenning van de status van vluchteling kan vormen (Richtlijn 2011/95/EU, overweging 36). De bestreden beslissing stelt dat in verzoekers hoofde geen vrees voor vervolging omwille van deze problemen kan worden afgeleid, nu verzoeker woonachtig is te Medellín, hier slechts korte tijd samenwoonde met zijn moeder en stiefvader en niet betrokken was bij de politieke activiteiten van zijn stiefvader, doch de Raad is evenwel van oordeel dat verzoeker in de stad Medellín, dat blijkens de COI Focus "*Colombia. Veiligheidssituatie*" een grote aanwezigheid van criminele groepen kent, en in Colombia in het algemeen, weldegelijk een risico loopt om te worden geïdoleerd op basis van een toegeschreven politieke overtuiging, in de zin van artikel 48/3, § 5, van de Vreemdelingenwet, op basis van de politieke activiteiten en problemen van zijn stiefvader in Yamurai, dat overigens in hetzelfde departement als Medellín gelegen is (Landeninformatie, stuk 7, nr. 4). De Raad merkt hierbij nog op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij quasi zijn hele leven bij zijn moeder gewoond heeft en afhankelijk van haar is geweest (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 3, 9 en 11), en dat verzoeker samen met zijn moeder en stiefvader Colombia verliet in februari 2020 naar aanleiding van de problemen die verband hielden met de activiteiten van de stiefvader (*Ibid.*, p. 13-14). In de brief van verzoeker (verzoekschrift, stuk 16), legt hij nog uit dat zijn moeder hem vertelde dat zij moesten vluchten omdat hun levens in gevaar waren. Dat verzoeker niet volledig op de hoogte blijkt te zijn van de problemen van zijn stiefvader en moeder, leidt *in casu* naar het oordeel van de Raad niet tot het besluit dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zou hebben bij een terugkeer naar Colombia omwille van een toegeschreven politieke overtuiging op basis van de activiteiten en problemen van zijn stiefvader.

De Raad stelt verder vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers tante L.F.C.G. tevens werd erkend als vluchteling in België. De bestreden beslissing motiveert dat de door verzoeker naar voren geschoven asielmotieven geenszins te vergelijken zijn met de concrete asielmotieven die verzoekers tante heeft voorgedragen, doch dit wordt niet verder toegelicht. Op basis van de gegevens waarop de Raad kan acht kan slaan, blijkt daarentegen dat verzoeker en zijn tante zich tijdens hun persoonlijk onderhoud op gelijkaardige problemen hebben beroepen wat hun vrees voor vervolging betreft die verband houdt met hun seksuele geaardheid (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, verzoekschrift, stuk 17). De Raad is dan ook van oordeel dat, op basis van de feitelijke gegevens in het administratief dossier, met name verzoekers homoseksualiteit en zijn verhoogde kwetsbaarheid die gebaseerd wordt op het relaas van zijn familieleden en hun erkenning als vluchteling, in hoofde van verzoeker weldegelijk kan worden besloten dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in geval van een terugkeer naar Colombia.

Vervolgens stelt zich de vraag of de Colombiaanse overheden bereid en in staat zijn om bescherming te bieden overeenkomstig artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dat stelt dat deze bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard moet zijn. Deze bescherming moet niet absoluut zijn en moet geen bescherming bieden tegen elk feit begaan door derden. Overheden hebben de plicht om burgers te beschermen, doch deze plicht dient geenszins een resultaatsverbintenis in te houden. De Raad herinnert eraan dat volgens artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet overheidsbescherming in het algemeen geboden wordt wanneer overheidsactoren redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoeker toegang heeft tot een dergelijke bescherming.

De bestreden beslissing stelt terecht vast dat wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld zich kan wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, gezien uit de beschikbare informatie blijkt dat zij een beroep kunnen doen op de nationale beschermingsmechanismen die gelden voor alle Colombianen (COI Focus "*Colombia. Seksuele minderheden en transgenders*" van Cedoca van 19 oktober 2020, p. 9). Bovendien werden een aantal mechanismen ontwikkeld die zich specifiek richten op het beschermen van seksuele minderheden tegen geweld en discriminatie, zoals de Mesa de Casos Urgentes en opvangtehuizen in de grotere steden en hebben de Colombiaanse autoriteiten in de laatste jaren andere maatregelen genomen om geweld tegen seksuele minderheden te onderzoeken en te bestraffen (COI Focus, p. 10).

Deze theoretische bescherming dient evenwel te worden genuanceerd in de praktijk, gezien de beschikbare landeninformatie tevens melding maakt van een grote mate van straffeloosheid voor geweldsdaden gepleegd tegen seksuele minderheden (COI Focus, p. 9-11, UNHCR *Guidelines*, p. 48, Freedom House, *Freedom in the world 2020 – Colombia*, p. 5; OFPRA, *La situation des minorités sexuelles et de genre*, p. 11 en 13). De beschikbare informatie maakt melding dat de bestaande beschermingsmechanismen niet hebben geleid tot een afname van discriminatie en geweld, noch tot een betere toegang tot de rechter voor LGBT-personen en dat de bestaande mechanismen niet effectief zijn in het voorkomen van geweld, het beschermen van LGBT-personen en het veroordelen van daders. Uit onderzoek van de NGO Colombia Divers blijkt dat op het vlak van opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen in een groot aantal van de geweldszaken tegen LGBT het onderzoek niet vooruitgaat en dat slechts een minderheid van deze zaken resulteert in een veroordeling. Een medewerker van de NGO Colombia Divers maakt melding van een straffeloosheid van 90% voor moordzaken en bijna 100% in het geval van doodsb bedreigingen (COI Focus, p. 9-11). Uit de UNHCR "*Guidelines*" blijkt bovendien, op basis van onderzoek uit 2015, dat er geen voorbeelden zijn van criminele strafzaken in Colombia die de seksuele geaardheid of genderidentiteit van het slachtoffer erkennen als motivatie of verzwarende omstandigheden voor misdaden als moord (UNHCR *Guidelines*, p. 49). Uit het geheel van de beschikbare informatie kan niet blijken dat dit thans wel reeds het geval zou zijn. De UNHCR "*Guidelines*" wijzen er ook op dat LGBT-personen niet zijn opgenomen onder de profielen die volgens de Colombiaanse overheden met name een risico lopen op geweld en aldus niet in aanmerking komen voor speciale bescherming. Hierdoor is het moeilijk voor LGBT-personen om in aanmerking te komen voor uitzonderlijke beschermingsmaatregelen, zoals die worden aangeboden door de Nationale Beschermingseenheid, die in de COI Focus vermeld wordt als één van de beschermingsmechanismen voor LGBT. Enkel LGBT-verdedigers en -leiders komen immers in aanmerking voor zulke bescherming (UNHCR *Guidelines*, p. 49, COI Focus, p. 9). Uit het persartikel van La Colombia blijkt nog dat, volgens de plaatsvervangende ombudsman, tijdens de pandemie de veroordelen en discriminatie tegen LGBT-personen verergerd zijn en de belemmeringen voor de toegang tot de rechter zijn toegenomen, het betreft het ontvangen van klachten en institutionele belemmeringen zoals het gebrek aan gevoeligheid en empathie bij de autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de zorg van deze bevolkingsgroep (El Colombiano, *Violencia contra comunidad LGTB aumentó en 2020: Defensoría*, p. 2).

Waar de bestreden beslissing verder nog terecht stelt dat er geen melding wordt gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBT-personen omwille van hun seksuele geaardheid, dient tevens te worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ook de leden van de ordediensten verantwoordelijk zijn voor het plegen van geweld en intimidatie ten aanzien van seksuele minderheden (COI Focus, p. 11) en dat LGBT-slachtoffers niet altijd kunnen rekenen op een effectieve bescherming van de politie. Zo melden de UNHCR "*Guidelines*" dat de politie het bestaan van veroordelen vaak niet erkent als een primaire oorzaak van geweld tegen LGBT-personen en dat sommige zaken worden geclassificeerd als persoonlijk geweld dat veroorzaakt werd door het gedrag van het slachtoffer (UNHCR *Guidelines*, p. 49). Slachtoffers van geweld getuigen dat de politie zelden in hun voordeel optreedt wanneer hun hulp wordt ingeroepen doch dat zij integendeel zelf de schuld krijgen van het geweld of hen onrespectvolle insinuaties worden toebedeeld (COI Focus, p. 12).

Waar de bestreden beslissing stelt dat, niettegenstaande uit de geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de bestaande beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal afhangt van de specifieke context, benadrukt de Raad opnieuw dat in verzoekers hoofde een verhoogde kwetsbaarheid kan worden vastgesteld die aanleiding geeft tot de vaststelling van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde bij een terugkeer naar Colombia. De Raad wijst er bovendien op dat verzoekers moeder, stiefvader en tante erkend werden als vluchteling door de commissaris-generaal, waaruit kan worden afgeleid dat de commissaris-generaal van oordeel was dat zij niet in staat waren om een doeltreffende en effectieve bescherming te verkrijgen van de Colombiaanse autoriteiten voor hun problemen.

In het licht van de beschreven algemene omstandigheden in Colombia, die blijken geven van een zekere straffeloosheid inzake misdrijven tegen LGBT-personen, en rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker, acht de Raad het in verzoekers geval niet redelijk om aan te nemen dat er in zijn geval een doeltreffende en effectieve bescherming van de Colombiaanse autoriteiten voorhanden is.

Bijgevolg oordeelt de Raad dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP